

Θρησκευτικά; Ναι, παρακαλώ.

της ΥΒΕΤ ΝΑΧΜΙΑ-ΜΕΣΣΙΝΑ

Με την καινούργια εβραϊκή χρονιά άρχισε και η νέα σχολική χρονιά. Για τις μητέρες ανάμεσά μας που τα παιδιά μας δεν φοιτούν στο εβραϊκό σχολείο αρχίζουν και τα διλήμματα. Ένα από αυτά είναι: "τι να κάνει το παιδί μου την ώρα των θρησκευτικών;" Ποια θα ήταν η καλύτερη επιλογή; Να παραμείνει στην τάξη και να παρακολουθήσει το μάθημα; Να βγει εκτός τάξης και να περάσει το χρόνο του στη βιβλιοθήκη ή στο γήπεδο του σχολείου; Μία φίλη ζήτησε τη γνώμη μου για το μάθημα των θρησκευτικών ενώ και εγώ η ίδια αναρωτιέμαι αν θα στείλω την κόρη μου στον αγιασμό την πρώτη μέρα της σχολικής χρονιάς.

Το καλύτερο θα ήταν την ώρα των θρησκευτικών κάθε εβραίοπουλο να είχε μάθημα εβραϊσμού με μια δασκάλα συμβεβλημένη με την κοινότητα για να κάνει αυτή τη δουλειά. Μ' αυτόν τον τρόπο θα δινόταν η ευκαιρία σε κάθε παιδί να γνωρίσει τη φιλοσοφία, τα ιδιαίτερα ήθη και έθιμα της θρησκείας μας. Όμως για την ώρα δεν προβλέπεται κάτι τέτοιο. Συνεχίσαμε τη συζήτηση προσπαθώντας να βρούμε μια άλλη λύση. Τότε της είπα:

– «Βρες κάτι με το οποίο νοιώθεις άνετα και καθιέρωσέ το, κάνε το κάθε Παρασκευή με τα παιδιά σου. Το Σσαμπάτ έχει πολλά τελετουργικά. Διάλεξε έστω μια πράξη και καθιέρωσέ την ώστε την Παρασκευή κάτι να αλλάζει στο σπίτι, να υπάρχει "μυρωδιά» ξεχωριστή, μυρωδιά γιορτής.»

– «Σαν τι;», με ρώτησε.

– «Άναβε κεριά. Πίνε ένα ποτήρι κρασί και κάνε Κιντούς. Ή λέγε μια δική σου προσευχή ευλογώντας το κρασί. Μπορείς κάθε Παρασκευή να ευλογείς τα παιδιά σου με τα δικά σου

λόγια, στα ελληνικά. Βάζε λουλούδια στο τραπέζι, στρώνε ένα γιορτινό τραπεζομάντιλο, φτιάχνε το αγαπημένο τους γλυκό. Διάλεξε τι μπορείς να κάνεις και κάνε το με χαρά και αγάπη, γιατί τα παιδιά σου διαισθάνονται και μπορούν να διακρίνουν αν είσαι γνήσια και πιστεύεις αυτό που κάνεις.» Συγκεκριμένα, συμβούλεψα την φίλη μου η κόρη της να παρακολουθεί το μάθημα των θρησκευτικών εφόσον εκείνη φέρνει ταυτόχρονα στη ζωή των παιδιών της – με μια σταθερή επανάληψη, ώστε να τους γίνει βίωμα – ένα εβραϊκό έθιμο. Δια μέσου αυτού η οικογένειά της θα ενώνεται με τον εβραϊσμό ανά τους αιώνες και θα αποτελεί, συνειδητά πλέον, συνδεδετικό κρίκο με τον εβραϊσμό του μέλλοντος.

Εμείς οι γυναίκες μπορούμε με απλές πράξεις να συμβάλουμε απεριόριστα στη δημιουργία της εβραϊκής ταυτότητας των παιδιών μας. Όταν δεν περνάμε τίποτα το εβραϊκό στο σπίτι μας και επιλέγουμε να στείλουμε τα παιδιά μας σε μη εβραϊκά σχολεία, κατασκηνώσεις, νεολαίες και τόπους σπουδών για την μόρφωσή τους, ας μην περιμένουμε να αποκτήσουν εβραϊκή ταυτότητα. Ούτε να θελήσουν να την περάσουν αργότερα στα παιδιά τους δημιουργώντας μια εβραϊκή οικογένεια. Την ώρα του γάμου τους, καθώς αυτά θα χορεύουν καλαματιανό το ένα μετά το άλλο στο πλευρό των αλλόθρησκων συντρόφων τους, δίχως τον ήχο μιας χόρα, ή ενός άλλου εβραϊκού τραγουδιού, χωρίς τις σσέβα μπραχότ και το παραδοσιακό σπάσιμο του ποτηριού, ας σωπάσουμε, αντιλαμβανόμενες πως την εποχή που ακόμα δημιουργούσαμε ανθρώπους και ταυτότητες, η εβραϊκή φάνταζε ασήμαντη, ακατόρθωτη ή δευτερεύουσα στη ζωή μας. 